

[Arbejdsministeren]

deles overraskende, at Socialdemokratiet går imod ungdomsydelsesforslaget.

Jeg vil gerne sige klart og tydeligt, at regeringen gerne vil drøfte videre med Socialdemokratiet, om der er andre ting, vi kan gøre for de 18-20-årige, i forlængelse af ungdomsydelsesforslaget. Og der er intet som helst i en vedtagelse af ungdomsydelsesforslaget, der vil forhindre en sådan dialog. Der er intet som helst, der vil forhindre, at vi snakker videre om Socialdemokraternes forslag.

Den dér lidt stædige socialdemokratiske opfattelse, at de ikke kan være med på regeringens udspil, fordi det er regeringens udspil, tilsyneladende fordi Socialdemokraterne kun kan gå med til noget, hvis de selv har foreslået det, undrer os, og vi synes, det er synd for de unge.

Hvis vi ser på Socialdemokraternes forslag om de 20-29-årige kontanthjælpsmodtagere, ser vi, at det er den gamle tanke om, at der skal laves en arbejdstilbudsordning for denne gruppe. Regeringen har også arbejdet med de tanker, og vi har konstateret, at det er meget, meget dyrt, også væsentlig dyrere, end Socialdemokraterne har beregnet i nærværende forslag.

Man overser bl.a., at hvis man gennemfører det forslag, så vil det føre til en stærkt forøget indslusning i dagpengesystemet. Men det er jo ikke det, der er formålet.

Formålet er, at vi skal have indslusning på arbejdsmarkedet. Formålet er, at vi skal have de unge i beskæftigelse. Formålet er ikke, at vi skal føre dem fra det ene forsørgelsessystem over til det andet forsørgelsessystem.

Med hensyn til de ydelser, som deltagerne i de særlige aktiviteter skal have, hæfter jeg mig ved, at Socialdemokraterne i deres forslag i punkt 5 støtter det forlig, der for nylig er indgået mellem Kommunernes Landsforening og Amsrådsforeningen, finansministeren og de modstående organisationer. Det er et forlig, der indebærer, at de unge i fremtiden vil få en væsentlig mindre løn, end de har fået hidtil.

Jeg vil gerne kvittere for, at Socialdemokratiet på den måde anerkender det synspunkt, som mange kommuner har fremført, nemlig at det skal være sådan, at det kan betale sig for de unge at søge egentlig beskæftigelse. Det er i øvrigt også et bærende element i ungdomsydelsesforslaget. Socialdemokraternes anerkendelse af projektløn i denne sammenhæng er yderligere en understregning af, at de burde stemme for nr. L 150 på fredag.

Et af de punkter, hvor der er en klar adskillelse mellem Socialdemokratiets og regeringens holdning, vedrører det, der kaldes kommunernes erhvervspolitiske indsats. Socialdemokratiet vil have kommunalfuldmagten ændret, man vil have egentlig erhvervsvirksomhed i kommunerne. Det er regeringen klar modstander af. Her skiller vandene.

Socialdemokratiet taler om – det lyder jo altid pænt – en overordnet og sammenhængende styring og prioritering af indsatsen. Men er det nu det, der er brug for? Er det ikke nærmere en regional og decentral koordinering som den, der ligger i regeringens afbureaukratiseringsplan, der er brug for?

Vil Socialdemokratiet ikke erkende, at behovene er så varierende, problemerne så forskellige, at ude i de enkelte regioner vil man være meget bedre til at finde ud af, hvordan vi i vores region kan løse problemerne?

Her tror jeg der er mødepunkter, og jeg håber derfor på Socialdemokratiets opbakning i forbindelse med de drøftelser, som vi allerede har iværksat med de kommunale organisationer om sådanne decentraliseringer.

I det, der kaldes de økonomiske konsekvensberegninger af forslaget til folketingsbeslutning, postuleres det, at forslaget har en udgiftsvirkning på maksimalt 100 mio. kr. Jeg vil godt sige åbent, direkte og ligeud: Det regnestykke tror vi overhovedet ikke på! F.eks. har man tidligere beregnet omkostningerne ved en arbejdstilbudsordning for kontanthjælpsmodtagere til omkring 1 mia. kr.

Endvidere bliver det lagt til grund, at der ikke vil være nogen væsentlig merudgift forbundet med at etablere de nødvendige ekstra 12.000 uddannelsespladser. Heller ikke denne del af regnestykket holder. Hvis man nu sagde, at uddannelsespladserne skulle etableres i AMU-systemet og skulle være af 15 ugers varighed, så ville de samlede driftsomkostninger her alene beløbe sig til 360 mio. kr. Den meget optimistiske forudsætning om, at der vil blive sparet ca. 1,3 mia. kr. i arbejdsløshedsdagpenge i kraft af det her, må vi altså også tage med et gran salt.

Udgifterne er undervurderet, besparelserne er overvurderet. Konsekvensen er, at det her er meget dyrere, end Socialdemokraterne lægger op til.